

[Else-Merete Ross.]

angst for, at teknikkerne skulle få en for dominerende plads i samfundet. Hvis teknikken og fysikkens betydning bliver for dominerende, sagde han, bliver vi væsener uden følelser og uden forståelse for kulturens rolle; så eksisterer vi bare uden at finde livets rette mening.

De store kunstnere foruroliger, vækker til diskussion, gør os levende og peger fremad. Som publikum sækker vi andre oftest et stykke bagefter. Tænk på den forargelse, franske impressionister og ekspressionister vakte, og hvordan de nu er accepteret og elsket og bogstavelig talt er folkeøje verden over.

Selv om vi nu gennem øgede tilskud til kunstindkøb og til hjælp til kunstnere her i tinget prøver at vise vor forståelse af kunstens betydning, forekommer det mig, at vi stadig står over for det problem, hvordan vi ikke blot i mindre og i forvejen interesserede kredse, men i hele befolkningen får skabt et behov for kunst både i dens hverdag og således, at de steder, hvor kunsten tilbydes os, også besøges. Måske er jeg for pessimistisk med hensyn til folks trang til at gå på museer. Man vil henviser til Louisiana, som gang på gang har udstillinger, hvor der er en enorm trængsel, men besøger man statens museum for kunst på en hverdag, kan man ofte gå der ganske alene.

I Berlingske Aftenavis i lørdags blev der i en artikel spurgt, om vi var udstillings-trætte, eller om vi ikke bryder os om kunst, for en grund måtte der være til, at man savnede menneskeligt selskab, når man gik på de københavnske kunstudstillinger uden for ferniseringsdagen. Hverken Grønningen eller Cornerudstillingerne har haft særlig stort besøg. Den unge kunstnergruppe Pro havde i sin udstillingsperiode kun 300 gæster, hvad der ikke var nok til at bære udstillingen. I fjernsynets udsendelse Spejlet i går aftes beklagede Broby Johansen, at der var så relativt få mennesker, der havde set Edward Steichens udstilling af fotografier på Lyngby rådhus, til trods for den store interesse der var for hans udstilling „The Family of Man“ for nogle år siden. Han beklagede, at vi ikke oftere gav os tid nok til at standse op et øjeblik og

virkelig se. En maler, som Berlingske Aftenavis havde talt med, sagde, at folk simpelt hen tror, at kunst er noget fornemt, som ikke kan være folkeligt. En anden maler sagde, at det naturligvis var kedeligt for kunstnerne, at folk ikke kom til deres udstillinger, men at de fleste folk er på arbejde fra kl. 10 til 17, medens udstillinger og museer er åbne. Jeg ved, at det er dyrt at have udstillinger åbne om aftenen, men det var måske værd at forsøge det noget oftere. Artiklen ender med at fastslå, at det ringe besøg er mest synd for publikum, for det er publikum, der går glip af en oplevelse, og det er jo rigtigt.

På russiske museer både med gammel og nyere kunst er der altid trængsel. Nu i december så jeg f.eks. kødannelse i sne og slud uden for et museum, inden det blev åbnet. Jevtusjenko skriver, at der til digter-aftener i sportspalæet i Moskva samles op til 14.000 tilhørere. Hvor mange strømmer til, når vore unge digtere læser op? Jeg mangler totalt en forklaring på den forskel, der er på disse områder mellem Danmark og Rusland, men jeg tror, det var muligt at opelske et behov for i hvert fald bildende kunst i vore skoler, hvis børnene havde mere af det for øje lige fra den første dag, de kom i skolen.

Jeg er derfor glad ved at se i bemærkningerne, at udvalget for bildende kunst skal holde sig i forbindelse med de centrale myndigheder inden for en række områder f.eks. skolevæsenet, hvor udsmykningsopgaver efter erfaringerne fra statens kunsthånd hyppigt vil forekomme. Desuden nævnes det side 9 i bemærkningerne, at man påtænker at sende de indkøbte kunstværker ud som vandredstillinger. Jeg håber, det må blive realiseret og vandredstillingerne må komme ud på skolerne. Jeg mindes fra min egen skole, da den vandredstilling, som lektor Jacobæus i sin tid var med til at starte, var ophængt på skolen. Der var en helt ny ånd over skolen i den tid, udstillingen varede, og ustandselig diskussion. Der blev taget stilling for og imod, og det skabte liv. En anden udstilling på skolen af reproduktioner resulterede i, at eleverne samlede penge sammen og anskaffede sig reproduktioner til deres egne klasseværelser. Jeg synes, at det er et bevis